

та, — ще го познаешъ. Гледай, което птиче е най-хубаво, то е моето.

Хвъркнала враната, изгубила се; отишла на училището. Минало така доста време — ето ти я връща се пакъ. Среща я лѣстовичката, пита я:

— Какво, съседке, даде ли храна на моето лѣстовиче?

— Охъ, съседке, не знамъ какво да ти кажа, — отвърнала враната загрижено. — Виджъ какво се случи. Отидохъ на училището, нахранихъ моето вранче и взехъ да търся твоето лѣстовиче. Ти нали каза да търся най-хубавото. Гледахъ — гледахъ, но отъ моето вранче по-хубаво не видѣхъ. И взехъ та дадохъ нему и твоята храна. . .

Георги Райчевъ.

## Опъкъ градъ.

Ако тръгнете да пжтувате съ параходъ за Америка и достигнете до срѣдата на океана, ще видите тамъ на лѣво единъ пжтеуказатель, на който е написано:

„Къмъ чудния градъ“.

Щомъ намѣрите този указатель и тръгнете нататъкъ, вие ще стигнете въ единъ градъ, въ който всичко изглежда наопъки, не тъй както у насъ. Единъ близъкъ мой роднина, — чичо на заварената сестра на дѣда ми, — намѣрилъ този градъ и ми разказа какво му се е случило тамъ.

„Азъ достигнахъ до чудния градъ и поискахъ да влѣза презъ вратата. Тамъ видѣхъ единъ човѣкъ, който ми каза:

— Тукъ не може да влѣзе никой, който е по-младъ отъ 60 години.

Азъ му отвърнахъ:

— Но азъ съмъ вече на 61 година. Следъ това му подадохъ кършелното си свидѣтелство, за да се увѣри самъ. Той го взе и, като сложи очилата подъ носа си, започна да чете. При това той държеше свидѣтелството обърнато наопъки. Азъ се осмѣлихъ да му забележа:

— Извинете, моля Ви се, но вие държите свидѣтелството ми наопъки.